

Reisverslag

September - oktober 2010

19 september 2010

Na vele mails en conversaties zijn we, dank zij Alynne Solway, kunnen starten aan de heropbouw van de school.

Johny en Rita De Pelseneer zijn dinsdag 15 september vertrokken naar Port au Prince. Daar aangekomen konden ze vaststellen dat een braakliggend stuk grond ter beschikking was. Er moet vanop nul begonnen worden. De volgende ochtend was er echter een discussie tussen Alynne en Pastor Ernst over de juiste locatie. Ze waren het oneens over een aantal zaken. Alynne wou mee beslissingsrecht maar Pastor Ernst is de chef van de gemeenschap. Er was geen constructieve geest om de werken aan te vatten. Ik werd telefonisch gecontacteerd om mijn mening te geven over waar men juist de school moest plaatsen. Samen met het advies van Johny werd beslist het braakliggend stuk grond te bewerken. Alynne werd door de Pastor een beetje genegeerd en besloot in onderling overleg met de andere Pastors Haïti te verlaten. Een spijtige zaak maar ook een beetje de redding voor de school. Johny kon plots beschikken over een 30 tal helpers en is gestart met het nivelleren van het domein. Daarna moet er een beton gegoten worden en kan gestart worden met een houten structuur.

Johny en Rita voelen zich ginds goed aanvaard en hebben 10,000 dollars mee om materialen aan te schaffen. We zullen in ieder geval nog geld tekort hebben om dit project volledig te kunnen uitwerken. Ik vertrek op 6 oktober 2010 en hoop tegen dan nog een beetje geld in te zamelen.

De schoolgemeenschap helpen was de bedoeling en we zijn er aan begonnen. Wat in het begin eigenlijk een kleinschalig iets was is uitgegroeid tot een voor mij uniek project. Samen met jullie giften, zijn we in staat iets tastbaar te doen.

5 oktober 2010

Morgenvroeg is het mijn beurt om te vertrekken. Overmorgen kan ik Johny en Rita aflossen maar hebben we nog een paar dagen om samen door te brengen.

De laatste berichten van Johny waren positief. De beton was volledig afgewerkt en ze waren bezig met de houten constructie op te zetten. Een klein nadeel, ons geld was bijna op. Ik hoop dat we hier en daar nog een beetje geld kunnen krijgen om het project volledig af te werken.

Dit weekend had ik ook een email ontvangen van vzw hart voor Haïti. Ze willen onze materialen mee verschepen naar Haïti , dit zou schitterend zijn ! Ik hoop dat het lukt . Dr. Jan Goossens ging dit verder opvolgen in de hoop dat het materiaal toekomt gedurende mijn verblijf in PAP. Toch iedereen bedankt om de 9500€ die we verzameld hebben. Het is voor mij zeer belangrijk dat iedere euro goed besteed wordt.

Groetjes en ik hoop jullie via mijn blog op de hoogte te houden.

6 oktober 2010

Ik heb de kans om een berichtje te plaatsen in de luchthaven van New York. De reis verloopt tot heden prima. Marc is me komen afhalen en behalve een beetje file op de E40 heb ik tot nu geen vertraging gehad.

Ondertussen kreeg ik al een beetje info ivm het mogelijk transport van de materialen, Jan heeft contact genomen met vzw Hart voor Haïti en een transport zal ons toch 3 a 5000€ kosten. Voorlopig hebben we daar geen geld voor maar Jan ging verder onderhandelen. Stefanie Deloof, een hoofdverpleegkundige pediatrie uit Antwerpen stuurde een bericht dat ze ook wil komen helpen. Stefanie werkte in juni in het zelfde Rode Kruis hospitaal als ik en had het bericht op Facebook gelezen dat ik terug ging naar Haïti. Alle hulp is welkom, vooral voor het ogenblik financiële hulp.

Ik kreeg ook een minder aangenaam bericht van Johny. Rita is van de ladder gevallen en had open wonden aan het hand. Men heeft ze voor 2 wondhechtingen afgevoerd naar het Rode Kruis hospitaal in Carrefour .

Uiteindelijk viel alles mee .Johny was heel tevreden over de service die ze kregen mede door het feit dat ze mij daar blijkbaar nog kenden. je ziet maar...

Groetjes en tot volgend berichtje

10 oktober 2010

Ik zal nog eens proberen een beetje info te geven. John en Rita, of Mevrouw John zijn nu al thuis aan het recupereren van de gedane inspanningen. Ze hebben hier samen met de Haïtianen mooi werk geleverd. Spijtig dat Rita de laatste 2 dagen niet kon verder werken wegens een gezwollen enkel.

We zijn, nadat we John en Rita uitgewuifd hebben op zoek geweest naar dakplaten en hebben uiteindelijk 210 platen kunnen kopen voor 1100 dollar. Met nog een paar keteltjes roestvrije verf kwamen we al aan 1500 dollar. Het materiaal is hier duur. We hebben nog een 2000 dollar over om te voorzien in de indeling van de klassen. We zullen zeer spaarzaam moeten zijn.

Stefanie De Loof (niet uit Antwerpen maar uit Ukkel) wil hier vanaf november een aantal maanden meehelpen bij de school-aktiviteiten zelf. De Pastor zelf heeft ook nog plannen om de school-aktiviteiten uit te breiden. Men blijft hier echt heel positief.

De temperaturen zijn hier terug heel hoog en we hebben regelmatig hevige onweders, maar al bij al valt het mee. Ik ga nu een beetje werken en hoop dat het bericht geplaatst wordt.

Groetjes uit Haïti

11 oktober 2010

Vandaag was het vroeg dag.

Om 4u45 al telefoon van thuisfront maar geen ontvangst. Via berichtjes is een klein probleempje opgelost.

Om 6 u stond ik al de werf en zijn we dan maar begonnen. De dakplaten moeten gelegd worden en er was niemand om te nagelen dus ben ik maar naar boven gegaan en begonnen. Uiteindelijk zijn er nog 2 dakwerkers gekomen maar dat moet je gewoon zijn om mee te werken. Vooraleer ze iets verstaan ... En discussiëren onder elkaar, de platen 4 maal draaien vooraleer ze erop te leggen.

We hebben de dag afgesloten met 3 rijen langs 1 zijde om 16u. Ik ben ook in de loop van de dag nog om daknagels geweest in een lokale winkel. Er zitten 3 personen om uw bestelling te noteren, dan 1 inningsbureeltje waar je mag betalen en daarna naar de afhaalbalie ; alles achter tralies. 20 kg daknagels kosten 1800gourdes = ongeveer 50 dollar. John heeft me ook opgebeld om de stand van zaken te weten. Hij heeft met Rita naar de spoed geweest en was heel tevreden van de ontvangst, mercikes he collega's!

De school is hier vandaag herbegonnen en veel studentjes kwamen kijken naar hun nieuwe school. Voorlopig krijgen ze les in de kerkgebouwen.

Iedereen krijgt een uniform van de school. De ouders moeten het inschrijvingsgeld betalen en met dit geld worden de leerkrachten betaald. Er is geen enkele support van de overheid.

Nu weer eens proberen te slapen.

Groetjes en hopelijk tot morgen

12 oktober 2010

Vandaag hebben we het 2de deel van het dak bedekt, juist nog de bovenste rijen. Er moet materiaal gehaald worden om een indeling te maken , 't zal tellen worden hoeveel we nog kunnen besteden.

Deze week moet de school zeker af zijn, de verhuis is maandag gepland. Laat ons hopen dat het lukt. Verschillende discussies gehad ivm de werken maar de Haïtianen zijn soms heel hardleers.

De kinderen beginnen mij vragen te stellen, naar mij toe te komen. Een verschil toch met de 1ste dag. Ze vroegen of ik Engelse les kwam geven zoals Alyne deed.

Op het einde van mijn werk in de schoolstraat waren 2 jongetjes aan het voetballen. Ze hadden een veldje gemaakt en 2 doelen met betonblokken. Het veldje was een met stenen bezaaide weg en hun bal was een plastieken bal half plat. Beide op hun pantoffels. Maar ze amuseerden zich, ik heb natuurlijk een beetje richtlijnen gegeven..

Ook kreeg ik nog bezoek van mijn vriend Gilner , die in het Duitse Rode Kruis hospitaal werkt. Het was een warm weerzien. Het Rode Kruis hospitaal gaat definitief sluiten 31 december 2010. Dit wil zeggen dat er terug een 300 tal Haïtianen werkloos zijn.

De toestand hier is verschrikkelijk erg. Iemand met geld kan iets beginnen heropbouwen maar als je geen geld hebt, zoals de meeste hier, moet je je plan trekken. In vergelijking met vorige keer kan ik zeggen dat de toestand van de straten nog slechter is, de stad een grote vuilnisbelt blijft waar het ongedierte goed kan kweken en er nog niet gestart is met de heropbouw. Op een paar plaatsen heb ik wel al een bulldozer zien 'stil' staan. De bevolking wacht geduldig op hulp...

Daarom ben ik al blij dat we deze beperkte groep toch een beetje kunnen helpen...

Groetjes

16 oktober 2010 – deel 1

t' is al een aantal dagen geleden maar ik heb iedere dag iets opgeschreven en ga het hieronder plakken.

Vandaag moesten we het dak gesloten worden en de binnen structuur langs 1 zijde afgewerkt. We zijn er niet volledig in geslaagd en daarom gaan we morgen verder doen na de dienst = rond 10u.

Mijn ontbijt (rond 9u) bestond vandaag uit een gebakken eitje, 2 bakbananen en 3 klompen maniok. Hier eten ze 2 keer, de werklui eten 's morgen rond 8u hun ontbijt en na hun werk rond 18u. S' middags is er normaal een pauze van 12u tot 13.30 maar omdat we geen tijd hebben slaan we die nu al de laatste 2 dagen over. Er zullen enkele foto's toegevoegd worden. Er is veel belangstelling en veel Haïtianen komen kijken naar de werken. Ja John, zo'n structuur zien ze hier niet alle dagen.

Vandaag heb ik officieel mijn laatste geld gegeven en gezegd dat ze morgen tijdens de viering eens een omhaling moeten doen om nog meer geld te verkrijgen. Ik heb al ons resterende hout geteld maar we komen tekort om alles te verwezenlijken. Ik hoop dat ze zelf ook een beetje kunnen investeren, wie weet

Omdat ik vanavond geen eten kreeg zijn we naar de pizza bar geweest (Julien moest me komen halen van pastor Ernst) en hebben daar een minipizza gegeten met een glas papayosap voor 125 gourdes de man (ik mocht niet betalen)

Wat nu volgt is een beetje een samenvatting van de laatste dagen

Groetjes en hopelijk tot morgen

16 oktober 2010 – deel 2

13 oktober - Gisterenavond was er geen elektriciteit en dan is het vlug heel donker. Wesline, de secretaris van de kerkgemeenschap is een beetje belast met mijn opvang. Ze bracht een kaars en dat scheelde toch een beetje. Alleen, met de kaars kan je geen internet bekomen. Er was surplus een hevig onweer en dan valt het water met bakken uit de hemel. Mijn kamer stond bijna volledig onder water. Maar hier zijn ze deze omstandigheden al een beetje gewoon.

Bij het einde van de vorige dag heb ik overlegd met pastor Julien. We werken met te veel volk en moeten dus een beetje besparen. Iedereen die meewerkt wordt immers betaald. Je zou kunnen zeggen waarom moeten ze betaald worden, maar deze mensen hebben niets en leveren toch onder deze enorme hitte goede inspanningen. Het is een beetje in de hulp inbegrepen. Als je bij ons iemand vraagt om iets te doen wordt meestal ook betaald. Maar als er betaald wordt moeten de middelen in deze omstandigheden ook goed ingezet worden, vandaar de afslanking.

Ik had een plan opgemaakt voor de indeling en nu hangt het af van de prijzen van het materiaal. We gebruiken unalut platen als wand omdat men dat gebruikt als bord. Deze structuur wordt ingedeeld in 12 klassen. Terug om plaats en geld te besparen wordt de ingang van iedere klas de buitenkant en wordt er een tussenwand geplaatst in het midden van de structuur. Deze zal dan als bord gebruikt worden.

Ik ga met pastor Julien het materiaal zoeken en de voorbereidingen voor het plaatsen van de structuur wordt uitgevoerd. Tegen de avond hadden we al het materiaal kunnen kopen voor 1515 dollar maar nog niet allemaal kunnen meebrengen. We moesten nog 2 maal rijden om al het materiaal ter plaatse te krijgen. Gezien de drukte op de weg (vooral door de slechte staat van de wegen) moet je ongeveer 4u rekenen, heen en terug voor ongeveer 20km enkel.

In de magazijnen is er materiaal genoeg te vinden. In België ga ik zelden in dergelijke grote magazijnen. De prijzen zijn een beetje te vergelijken met onze groothandel maar toch iets goedkoper dan in een gewone doe het zelf. Voor het materiaal heb ik 1515 Amerikaanse dollar betaald. Hier in Haïti worden de prijzen vaak aangeduid met Haitiaanse dollar. De Haitiaanse dollar bestaat niet en wordt omgerekend in gourdes. 1 haitiaanse dollar = 5 gourdes en 1 Amerikaanse dollar ongeveer 40 gourdes; Om de juiste prijs te weten moet je hier vooral goed kunnen rekenen en goed luisteren hoe ze de prijs zeggen. Bijv. koop je een bak bier, dan vragen ze je 120 dollar Haitienne, betaal je 600 gourdes = 15 Amerikaanse dollar = ongeveer 12.5 €.

Ik heb gisteren geschreven dat ik geen verandering zag in de toestand hier en dat het een grote vuilnisbelt is. Wat er de laatste dagen aan het gebeuren is, is fantastisch. Langs alle kanten wordt er gewerkt met splinternieuwe machines, bulldozers, graafmachines om de stad proper te krijgen. Er zijn verschillende ploegen bezig in de stad; bij navraag hoor ik dat deze ploegen gesponsord zijn om dit te doen. Wyclef, de zanger, en verschillende andere instanties of verkiezingskandidaten willen dat de stad proper wordt. Er is reeds veel werk geleverd, maar nog veel meer te doen. ...

16 oktober 2010 – deel 3

Tijdens de ritten heb ik ook de activiteiten een beetje kunnen observeren. Als je in een of andere winkel iets wil kopen, dan bestel je het , ga je kijken of het er is, betaal je het en ga je het ophalen. Nadat het materiaal geladen is wordt het direct gecontroleerd in het afhaalmagazijn. Vervolgens moet je je aanbieden bij de verantwoordelijke van die afdeling. Die moet in zijn computer of map ingeven wat je juist gekocht hebt. Dan moet je terug naar het centraal bureau om die uitprint van wat er juist gekocht en opgeladen is af te halen. Aan de uitgang heb je nog iemand die al uw materiaal telt en controleert en vooraleer je buitengaats is er nog iemand die nakijkt of alle papieren in orde zijn. Geen sinecure , die controle.

Aangezien we de hele dag weg zijn, zijn we in een “wegrestaurant” gaan eten. Voor 200 gourdes(5 dollar) krijg je een grote portie rijst met een toebehoren (kip / stoofvlees/ ..) naar keuze en een kan water .

In de avond had ik bezoek van Edner, een verantwoordelijke van het Rode Kruis Haïti, hij zou dolgraag naar België komen studeren. En hij niet alleen, ik krijg hier vrij veel vragen in verband met hun verdere studies. De universiteit hier is volgens hen ontoegankelijk omdat ze geen of onvoldoende geld hebben. Als je een hooggeplaatste persoon kent dan kan het ook.. Maar blijkbaar heeft geen enkele persoon geïnformeerd hoe men kan studeren in het buitenland.

Vandaag 15 oktober was het terug vroeg dag na een onrustige nacht; de ganse nacht wisselend elektriciteit of niet (ik voel dit aan de ventilator) , regelmatig grote regenvlagen (venster open , venster dicht) en om 5u30 opstaan . We gaan de indeling van de klassen beginnen. Om een solide structuur te verkrijgen is het niet simpel, maar we doen ons best. Vandaag kwam de directeur van de school me vragen of ik er niet kon voor zorgen dat ze een volledige kant konden vrijmaken. Dat is dan weer een wijziging in de planning. Men wil deze structuur voor als een bijeenkomst is voor de ouders . het moet dus een multifunctioneel lokaal worden. We hebben gewerkt tot 17u30 , dit wil zeggen tot de duisternis valt. Morgenvroeg beginnen we er terug aan met een beperkt aantal mensen om toch een kant gedaan te krijgen tegen maandag. Men wil maandag zeker langs 1 zijde de gebouwen betreden om les te geven. Het is hier nu 20u30 en ik heb wel elektriciteit maar nog geen modem. Dus nog een beetje afwachten.... Om 21.30 komt er iemand zeggen dat de modem nog niet hersteld is . Men heeft er toch aan gedacht.

17 oktober 2010

Na een zeer onrustige nacht vol met donder, bliksem en regen kan ik me klaarmaken om om 6u de dienst bij te wonen. Men is al van 4u bezig om de banken in het droge te zetten en de vloer te vegen. Er zou ten gevolge van de regen en bliksem een huis ingevallen zijn met 6 doden als gevolg. Na de viering moet er verder gewerkt worden en er is heel wat volk aanwezig, ook vrijwilligers deze keer. Pastor Ernst kwam me echter halen en nodigde me uit om een maaltijd bij hem thuis bij te wonen ter ere van het afscheid van Pasto Casius. Na 4 jaar gaat hij terug naar zijn vrouw in de Verenigde Staten. Het was een eer voor mij om dit te mogen meemaken. Er werden veel vragen gesteld over België en ik werd een beetje wijzer over Haïti

Ik had ondertussen ook gesproken met de directeur en men heeft besloten om ploegbaas Amis tot het einde van het jaar aan te nemen om de overige werken uit te voeren. Ze weten nu dat ik geen geld meer heb en enkel mijn diensten kan aanbieden. De werken zullen echter niet stilvallen en men zal materialen aankopen als er geld ter beschikking is, toch goed nieuws.

De werken zijn goed vooruitgegaan en 's avonds was er in de kerk een soort vrij podium waar iedereen zijn ding mocht komen doen. De elektriciteit moest via een generator maar deze was te zwak en viel altijd uit. Maar iedere keer als de elektriciteit uitviel begonnen ze te dansen en te zingen. De kleintjes kwamen me halen om mee te dansen en moesten eens met mij op de foto. Nog later, rond 20u zijn we nog een wandeling gaan maken en er was een privé feest van een groep van de kerk, ook daar was er een soort vrij podium maar voor volwassenen. Er waren een aantal leuke dingen bij. Iedereen is hier heel vriendelijk en tot heden heb ik hier geen onveilig gevoel, ik leef hier als enige blanke in deze gemeenschap.

Straks om 7u is de eerste schooldag in de nieuwe school, tot 11u is er les en dan doen we verder. Ik ben eens benieuwd naar de reacties. Ik zal nog proberen een aantal fotootjes toe te voegen en dan nog een beetje slapen. Het is hier 2u20 maar er was nu pas elektriciteit en dan moet je er een beetje van profiteren.

Tot morgen

18 oktober 2010

We hadden van 's morgens weeral geen elektriciteit maar dat hebben we overdag niet nodig. We werken toch niet met machines.

De eerste schooldag in het nieuwe schooltje... benieuwd hoe ze reageren; 's Morgens moesten eerst nog de banken verhuisd worden van de kerk naar de school (een 50 tal meter) en daarna kwamen de studentjes met trosjes toe. Het was een beetje zoeken en ieder groepje zocht hem een lokaaltje. Er was wel een beetje wanorde maar nadat er met de schoolbel gerinkeld werd kon de echte toewijzing van de klassen beginnen. Iedereen zag er tevreden uit. Men zei me dat er veel scholen vernield waren en dat er wel lesgegeven wordt in bepaalde structuren maar de school die zij hebben is, dat heeft niemand. Toch een compliment en waardering voor jullie bijdrage.

Maar er zijn nog plannen en na een korte bespreking met Pastor Ernst en directeur Milhomme werd besloten dat ik een inventaris kon opmaken van het nodige materiaal. Ze hebben blijkbaar gezien dat ik het nodige materiaal goed bereken (toch leuk voor dat vertrouwen). We kunnen nog een beetje verder werken met het resterende materiaal maar dat was berekend op de binnenstructuur en niet op de verdere uitbreiding. De voorziene werken zijn een overkapping voor en achteraan zodat de regen en zon voor geen hinder zorgt en een overkapping voor de resterende open ruimte zodat de kindergarden daar kan plaatsnemen.

Ik werd daar ook plots bij een boze gebuur geroepen die vaststelde dat het water tijdens de regenvlagen en met een beetje wind op zijn domein terecht kwam. Ik was verantwoordelijk voor de constructie zei hij, dus ik moest dat oplossen. Na een discussie heen en weer met de directeur en de man heb ik gezegd dat we het zullen oplossen met een dakgoot. Die man had natuurlijk overschot van gelijk. Want er kan een pak water van dat dak komen als het hier eens regent.

Tijdens de speeltijd was ik aan het opmeten en berekenen en de studentjes kwamen bij mij en begonnen te voelen aan mijn haar (zo zacht en wit) en mijn neus (een beetje lang) en haar op mijn armen en benen, dat was ook raar, dat hebben ze ook niet. Ze hebben allemaal hun naam op mijn boek geschreven, mijn naam is blijkbaar heel moeilijk uit te spreken. Er wordt altijd gept gezegd.

Tijdens de speeltijd had men iets te drinken of te eten mee van huis en iedereen was aan het spelen. Er zat een meisje niet ver van mij op de grond gewoon te kijken. Ik vroeg of ze triestig was en ze zei ja, ik ben triestig. De reden was dat ze niets mee had gekregen om te eten of te drinken. En zo waren er nog een paar.

Directeur Milhomme zei me dat ze toch een aantal kinderen toelaten zonder dat ze kunnen betalen. Ze krijgen ook een uniform maar ze zijn beperkt in hun mogelijkheden.. Er moeten immers voldoende studenten zijn die betalen omdat ze anders hun leerkrachten niet kunnen betalen. Hij vroeg eigenlijk hulp voor die kindjes, een beetje hulp per kind. Mochten er mensen zijn die zich geroepen voelen om een kindje te ondersteunen in deze school dan zou dit zeker een nuttige investering zijn met een persoonlijk tintje. Ik ga zeker het kostenplaatje navragen.

In de namiddag was boss Amis niet tevreden omdat er geen materiaal was om de andere zaken op te starten. Men weet hoeveel materiaal er nodig is en hoeveel het ongeveer zal kosten; Rond de 2500 Amerikaanse dollar maar ik heb geen geld meer, anders ging ik er direct om. Nu moet men zien aan het geld te geraken en beslissen om het daaraan te besteden. Het is een beetje afwachten. Het enige wat ik nog kan doen is eens kijken hoeveel die dakgoot kost en eventueel met mijn eigen geld betalen.

's Avonds was er alweer geen elektriciteit, het begint zo een beetje gewoonte te worden. Er volgde dan nog een onweer van een uur of 3 zodat het donker en vrij stil was in de omgeving. Gelukkig had ik terug een kaarsje en zag ik een beetje licht in de duisternis.

Toch kreeg ik bezoek van een jongeman van 20, een verstandige kerel, die me zijn situatie kwam uitleggen en een beetje hulp zocht om te kunnen verder studeren. Hij zou graag een zeer goede opleiding krijgen om daarna zijn land op een gepaste wijze te kunnen helpen. Journalistiek geniet zijn voorkeur maar ook andere vakken zoals psychologie, sociologie zijn interessevakken.

Hieromtrent heb ik ook een email gestuurd naar het Belgisch consulaat hier in Haïti om een beetje info ivm de situatie hier en welke de mogelijkheden zijn om naar België of een ander land te gaan studeren. Ik heb de jongeman niets beloofd alleen dat ik me zal informeren in functie van een mogelijke oplossing. Er zijn hier veel dergelijke jonge personen met een aantal ambities om te studeren, maar met gebrek aan mogelijkheden om dit te verwezenlijken.

Dus al bij al toch weer een gevulde dag.

19 oktober 2010

De school heeft zich al een beetje georganiseerd en nu hoopt men ook dat de leerlingen stilaan terugkomen .Er was immers geen echte zekerheid dat de school kon herbeginnen. De lokalen vroeger waren op de verdieping van het kerkgebouw . Dank zij jullie bijdrage is er hier toch een schooltje.

Het niveau van de school mag zeker gezien worden, er wordt hier ernstig lesgegeven. De leerlingen komen vanaf hun 2 jaar naar de kindergarden tot 5 jaar. Vanaf hun 4 jaar leren ze lezen , schrijven en tellen. Een kindje van 6 die naar het lager gaat kan dus al heel wat. Men kan in deze school les volgen tot uw 18 jaar. Dan kan je op niveau secundair nog een aantal jaar volgen zoals filosofie ,wetenschappen,.. ter voorbereiding van eventueel universiteit en daar begint het mis te lopen.

Er zijn drie types universiteiten in Port au Prince :

- de staatsuniversiteit met de verschillende faculteiten waarvan de meeste een niet zo een sterke reputatie hebben
- minstens een drietal uitstekende privé-universiteiten met verschillende faculteiten : Quisqueya, Notre dame , Adventisten
- verder een aantal dubieuze commerciële instituten die meer op geld uit zijn dan op geld dan om een goede vorming te verzekeren

helaas stijgt de prijs samen met de aangeboden kwaliteit, maar als men kan betalen heeft men geen probleem om zich in te schrijven en deel te nemen aan de inschrijvingsexamens die ook serieuzer worden naar gelang de kwaliteit van de universiteit toeneemt.

Je moet dus geld hebben wil je een goede opleiding kunne krijgen.

Hier in de school betaalt een student 250 gourdes inschrijving = ongeveer 6 Amerikaanse dollar per maand . Vorig jaar waren er een 300 tal inschrijvingen, voorlopig zit men aan 137 maar iedere dag komen er bij. Van de 137 zijn er echter 40 die niet kunnen betalen. En er zijn er zo nog veel die zich niet laten inschrijven omwille van het financieel aspect. Een leerling moet ook instaan voor zijn eigen materiaal : aankoop boeken, schrijfgerief, schriften .. Ook hier zijn er problemen zodat niet iedereen dit kan aankopen. De school probeert bij te springen waar mogelijk maar heeft het financieel ook moeilijk. Een leerkracht hier verdient een 800gourdes = 100 Amerikaanse dollar per maand en wordt door de school betaald. Het leven is hier wel minder duur dan bij ons maar bijv materialen die we nodig hebben om de school te herbouwen kosten bijna evenveel als bij ons.

Ik had ook nog een gesprek met pastor Ernst ivm de aankoop van het nodige materiaal voor de afwerking . Voorlopig heeft men spijtig genoeg het geld niet en is het dus een beetje afwachten. Er is de hoop dat er nog een beetje van ons komt maar dat hangt van jullie af...

In de voormiddag had ik ook tijd om het gezin op te zoeken waarvan ik in maart in mijn laatste minuten nog het pasgeboren kindje kon begroeten. De moeder Esther was nog herstellende van een borstamputatie. Ik had toen een speciale band met die familie , haar man en grootmoeder omdat ik iedere dag instond voor haar verzorging. Het was een onaangekondigd bezoek en de ontvangst was hartelijk . Het kindje Yousmerly , waarvan ik de naam nog niet kende, zag er goed uit en is een mooie baby van 7 maand . Esther heeft echter toenemende pijn aan de schouder . Ik ga morgen uitzoeken waar ik haar kan laten onderzoeken. Na de borstamputatie is er geen enkele follow up geweest . Ik voeg ook een beetje foto's toe ivm dit weerzien. Men vroeg me of ik de bon papa wou zijn van dit kindje , een beetje de peter . Ik was heel content van het kindje zo goed terug te vinden, als je dan ziet in welke omstandigheden deze mensen hun kinderen moeten opvoeden

'S Avonds nam ik deel aan de viering in de kerk en Pastor Ernst vroeg de mensen om te bidden voor mij en mijn familie , alsook voor John en Rita en de Belgen die het mogelijk maakten dat hun kinderen hier weer naar school kunnen gaan. Ik kan u verzekeren , het was een speciaal moment als iedereen luidop met de handen geheven gedurende een 5 tal minuten aan het bidden is voor u.

Nadien had ik ook nog een vrij lang gesprek met Edner , een verantwoordelijke van het Haitiaans Rode Kruis. Hij had het ook heel druk de laatste dagen, door de vele regen zijn er een paar grondverzakkingen en terug een 5 tal doden waaronder een kindje van 3 maand . Er zijn ook nog een aantal kinderen vermist waarvan men vermoed dat ze meegesleurd zijn in een afgrond. Edner wil ook verder studeren in België en heeft hiervoor al wat geld opzij gezet. Hij wil eerst ter plaatse komen zien in de winter wat zijn mogelijkheden zijn. Als rode kruis medewerker zou hij ook graag in ons land gedurende zijn studies participeren;

Weeral een hele boterham , hopelijk tot morgen.

20 oktober 2010

Om 7u ben ik met Lundi naar het rode kruis hospitaal gegaan om een bezoek te brengen en om hulp te vragen voor Esther (borstamputatie) en Mr D'haiti (hoofdtumor). Er waren nog een paar Duitsers aanwezig waar ik 7 maanden geleden ook mee heb samengewerkt. Er waren nog een groot aantal lokale plaatselijke dokters, verpleegkundigen, logistieke, psychosociale opvang,.. die me wel nog kenden. Vooral van de cpr course die ik toen gegeven had. In ieder geval, het was een aangenaam weerzien. Er waren 2 verpleegkundigen waar ik nog mee werkte op mijn afdeling aanwezig en Olange, een van hen, zei trots dat ondanks dat het ziekenhuis al goed afgebouwd is en ward 4 gesloten is, alle verpleegkundigen van mijn afdeling zijn mogen blijven. Daar ben ik ook een beetje fier op.

Het ziekenhuis heeft al goed werk geleverd maar de situatie is nog een beetje of nog erger dan in de tijd dat wij er waren. Er is geen samenwerking of contact met de andere ziekenhuizen in Port-au-Prince. Ik vroeg info omtrent de behandelingsmogelijkheden in Port-au-Prince voor de 2 patiënten die ik ken maar Dr Hugo (ik ken zijn achternaam niet), nu medisch diensthoofd, kon me niet verder helpen. Aangezien hij ook aanwezig was en meegeholpen heeft bij de operatie van Esther wist hij wel over wie ik het had. Hij was wel verwonderd dat ze zo goed uit zag. Een voorstel van hem is om haar te laten onderzoeken door een "expert" gynaecoloog en haar advies in te winnen. Wat Mr D'haiti betreft, het dossier kent hij heel goed. Hij heeft hem zelf nog onderzocht maar zegt dat hij niets meer voor hem kan doen. Ik vroeg hem de diagnose maar hij zei ook dat hij geen echte diagnose kan stellen. De enige service die het hospitaal kan bieden is de verzorging van de wonden en hij zou antibiotica opstarten. De reden waarom Mr. D haiti niet meer naar het hospitaal komt voor verzorging is omdat er geen enkele dr of verpleegkundige wil helpen en een beetje schrik heeft van zijn wonden.

Het ziekenhuis heeft wel tot eind augustus 51382 mensen gratis geholpen via de eerste opvang, ongeveer 300 /dag. 7460 patiënten hebben een opname gehad en er zijn 1724 operaties uitgevoerd.

1522 geboorten maar ook 314 overleden personen. Het ziekenhuis speelt ook een belangrijke rol in het vaccineren, 8552 mensen hebben een vaccin gekregen.

Sociaal speelt het Rode Kruis ook een grote rol, tot eind augustus betaalde het rond de 200 000 usd aan salaris voor de lokale bevolking. Maar in december gaat het hospitaal onherroepelijk dicht. Nu moet men beginnen zoeken waar patiënten terecht kunnen maar men heeft geen contacten met andere ziekenhuizen. Dr Jan Goossens had in februari reeds een het probleem aangehaald en een aantal contacten gelegd met andere ziekenhuizen, blijkbaar is alles verloren gegaan met de wisseling van manager en medisch diensthoofd.

Het Rode Kruis van Duitsland voorziet wel een beperkte samenwerking met een kraamkliniek in de buurt.

Ik had ook contact met de verantwoordelijke van de voetbalschool Mr Aneas, We hebben zondagnamiddag afgesproken om de talenten te bekijken gedurende een wedstrijd. Men zou dolgraag een aantal tornooien spelen in België en de meest getalenteerde een betere opleiding aanbieden. Ik zal de mogelijkheden bekijken; ik mag hier ook trainer worden van de federatie maar dan moet ik een jaartje arbeidsonderbreking vragen....

In de school zijn we spijtig genoeg het laatste materiaal aan het opgebruiken. Er zijn helaas nog een aantal zaken die moeten afgewerkt worden om de huidige structuur te beschermen tegen regen en zon en daarbij ook de kindergarden te overkappen. Indien er geld gestort wordt op de rekening kan ik het hier afhalen, ik hoop in alle stilte op een beetje steun, we hebben ongeveer 2000 euro nodig om dit af te werken en ik heb nog iets meer dan een week. morgen is er weer een andere dag

21 oktober 2010

Gisteren record aantal bezoekers gehad op blog 33 op 1dag ; tof !

Gisteravond ben ik nog lang bezig geweest en heb ik geprobeerd zoveel mogelijk mensen te informeren en een beetje hulp te vragen. John belde me vanmorgen om 5.15 maar ik kon niet antwoorden. Iedere morgen is de ontvangst hier slecht tot onbestaande. Hij wou weten hoe het met me was en me melden dat hij een aanzienlijke som gestort had op de rekening Benefiet Haïti , waarvoor hartelijk dank . We kunnen weer een beetje materiaal bijkopen en hopen dat er nog mensen zijn zoals John en Rita. Na hun eigen investeringen nog dit doen , dit getuigt van veel medeleven met de bevolking hier, chapoo !!

Ik had gisteravond met boss amis al afgesproken om de dakgoot te kopen met mijn eigen geld en ben deze morgen met boss amis naar de “winkel” geweest iets verder in de straat. De aankoop bestond uit 8 buizen van 3 m pvc van ongeveer 110mm . Een dakgoot zoals wij die kennen is hier veel te duur daarom nemen ze een pvc buis en zagen ze er een stuk uit . De fixatie gebeurt met hout, allemaal een beetje anders dan bij ons maar aangepast aan de noodzaak en financiële middelen en toch goed.

In de school had ik nog een gesprekje met juffrouw Julie, de juf van de 6 jarigen. Ze had nu hoofdpijn en zag er bezorgd uit. Ze woont hier in port au prince maar komt van ver buiten de stad. Op haar 20jaar had ze een kindje die nu 8 jaar is maar de vader heeft haar verlaten. Ze verdient hier als leerkracht 100 dollar /maand en huurt hier een huisje. Omdat ze haar kindje niet voldoende kan opvoeden (eten , kledij, schoolmateriaal ...) verblijft haar kindje bij haar ouders. Iedere vakantieperiode kan ze haar dochtertje gaan bezoeken omdat de afstand te groot is. Nu had ze een telefoontje gekregen dat haar kindje hoge koorts had ... Ze wil bij haar dochtertje zijn en overweegt om een eigen schooltje te beginnen op het platteland. Zoals bij ons heb je ook een beetje geld nodig om iets op te starten; aankoop van een beetje grond ,opbouw van een kleine structuur..... en daar wringt ook bij haar het schoentje. Ze verdient te weinig om veel opzij te leggen, lenen bestaat hier niet En zo heeft iedereen zo'n beetje zijn verhaal.

Pastor Ernst had me beloofd om Port au Prince en omstreken een beetje te leren kennen. We maakten een vrij lange tocht tot op de top van de berg die ik ook in het hospitaal zag. De view was heel mooi , spijtig dat het mistig was. Aan de kraamkes te zien is dat een toeristische plaats. De pastor zei dat er vroeger verrekijkers stonden maar ze zijn allemaal gestolen. Ik had tot hiertoe enkel de minder goede dingen van haiti gezien. Hier stonden nog vrij mooie huizen en was het allemaal veer verzorgder. We zijn dan in het museum van de baptisten binnen geweest en daar lagen alle munten van alle landen ook onze Belgische frank en zelfs centiem. Het was een korte maar leerrijke uitstap .

In de school is nu al het materiaal opgebruikt en met het gestorte geld vandaag kunnen we toch morgenvroeg toch al een beetje ander materiaal halen. T zal nog een beetje werken worden.

22 oktober 2010

Ik heb internet tot een goed 6u00 als alles meewil. Dan sta ik een beetje vroeger op om alles eens na te kijken en ik ben toch blij van een aantal mails of berichtjes te ontvangen vanuit het ziekenhuis. Iedereen doet zijn best om zijn steentje (euro) bij te dragen, ongelooflijk tof.

Ik moet eerst naar de bank gaan om het geld af te halen. Ik had mijn internationale pas niet bij en moest dus terug. De limiet is ook beperkt en daarom moet ik morgen nog eens gaan. Een hele belevenis.

Het hout was het belangrijkste om verder te kunnen werken maar de hoeveelheid was te groot om in 1 zelfs 2 keer te vervoeren met de pick up (het beestje is ook al 17 jaar) . We zijn er vandaag in geslaagd om 2 keer te rijden . Er wordt enorm gewerkt langs de straten , putten worden gevuld, zeer veel opruimers, veel camions die afval wegvoeren uit de riolen. ' t Gaat hier echt de goede kant op. Het is nodig ook want er is iets buiten Port au Prince een epidemie van cholera begonnen , er zijn al een aantal afgevoerd naar het rode kruis hospitaal en ook al een aantal doden. Hygiëne zal hier zeer belangrijk beginnen worden !

Juist vandaag zijn we gestopt rond 12u30 aan een meeneem wegrestaurant , ik had er een beetje schrik van , toen wist ik nog niet van de cholera. Normaal zou ik daar nooit stoppen maar Julien verzekerde me dat ok was. Een stuk gebakken kip, rijst , gebakken bananen, een schelletje tomaat en een beetje witte kool. Zeer goed gekruid . dit alles voor 100 gourdes = bij ons 2.5€ . toch goedkoop.

Langs de weg rond de middag zie je de schoolgaande jeugd lopen. Zeer kleurrijk, zoveel verschillende kostuums en allemaal vrij mooi. Die kinderen komen echt proper, verzorgd naar school. Men is langs de ene kant verplicht om naar school te gaan maar anderzijds als je niet genoeg geld hebt moet je hopen dat je een school vindt die je wil registreren. Er zijn dus ook een groot aantal kinderen zonder kostuum , die niet naar school gaan. De minister van onderwijs , als ze die hier hebben , heeft nog werk, veel werk.

Bos Amis en boss Elie zijn al goed begonnen en gelukkig dat er weer materiaal is . Er gaat hier niets verloren hoor. De muren moeten gesteund worden met betonnen stijlen want als je er tegen stampt waggelt hij een beetje. Je mag je niet voor stellen dat we daarnaast de kleutertuin organiseren. Het ijzer voor de palen wordt gerecupereerd uit de afbraak van de kerk. Dit wordt recht geklopt, gezaagd en geplooid . En je moet niet denken dat er een disc of zaagmachine bij te pas komt. Er is meestal geen electriciteit en geen machines. Ieder plankje is hand-gezaagd... en 't zijn er veel.

Morgen vroeg moeten eerst geld afhalen en dan de dakplaten kopen en de rest van het hout ophalen. Rond de middag moet het materiaal volledig in orde zijn. En dan kan ik terug meewerken.

23 oktober 2010

Alweer een bezige dag. Om 5u30 was mijn dochter Mieke “online” en hebben we een beetje kunnen chatten. 7700 km verder en precies of het is zo dichtbij.

Om 7u had ik afgesproken met Julien om te vertrekken maar hij was wat later en ondertussen kon ik wat ijzer plooien. De rest van het plooiwerk mocht ik in de namiddag doen.

De voormiddag verliep niet echt zoals gepland, er moesten van alle boodschappen bij gedaan worden en de winkel van de dakplaten was dicht. We hebben nu alle hout maar moeten tot maandag wachten voor de platen. Er is echter nog voldoende werk om alles klaar te maken. tijdens de rit zie je dat er goed gewerkt wordt aan de opruiming maar er is nog veel werk, en dat er een epidemie is, is eigenlijk wel een beetje te verstaan. ter illustratie zijn een paar foto's toegevoegd

In de namiddag ben ik ook nog met Mevr. Esther naar het ziekenhuis geweest, ze mag maandag terugkomen voor een foto en een bloedanalyse. Hopelijk valt het mee.

In het rode kruis had ik contact met de opvolger van Dr. Hugo en wanneer ik uitlegde wat we aan het doen waren en dat we problemen hadden om ons materiaal van België naar hier te krijgen wou hij me iets laten zien. Unicef had in de beginfase een school opgestart achter het tentenkamp en ze zijn daar nu al een paar maanden mee gestopt. De tenten en vooral de banken, een 50 tal stevige metalen schoolbanken staan daar niets te doen. Hij heeft alleen geen contacten met Unicef. Ik zal proberen de vraag te stellen aan Unicef om deze banken te recupereren. Het zou spijtig zijn moest dit verloren gaan.

In het Rode Kruis waren ze blijkbaar ook niet vergeten dat ik reanimatielessen gegeven had en de manager vroeg me of ik nog een aantal lessen wou geven. Aangezien ik volgende week zaterdag vertrek zal alles heel snel moeten gaan. Ze gingen maandag beslissen of alles nog kon geregeld worden voor woensdag, donderdag en vrijdagmiddag na de werken in de school.

Na deze tocht naar het ziekenhuis heb ik nog een aantal gesprekken gehad met verschillende Haïtianen die allemaal hun verhaal eens doen. Ik ben ook bij Julien op bezoek geweest en het was schrijnend om te zien in welke omstandigheden deze mensen moeten leven. Er zijn in het straatbeeld nog een paar tenten behalve de grote tentenkampen en iedereen woont terug in zijn huisje of wat er van overschiet. Ook bij Julien zijn de muren gescheurd en ik ben zeker mocht er nu een aardbeving zijn er zouden weer heel veel slachtoffers zijn. De heropbouw is gestart maar dan door privé personen met een beetje geld. De rest en dat is het grootste deel wacht af en hoopt op hulp van de overheid.

Het was alweer een leerrijke dag.

24 oktober 2010

Gewoonte getrouw, op zondag, start de viering hier om 6u en de voorbereidingen iets vroeger. Ik heb het voorrecht om alles live mee te maken. Er was enorm veel volk en te weinig zitplaatsen, daarom heb ik mijn plaats maar afgestaan aan een zwangere dame. Het enthousiasme waar jong en oud hier, gedurende 3u30, zingt en meeleeft is heel groot en blijft me imponeren. Als men hier de omhaling doet kan je gewoon geld wisselen als je geen klein geld bijhebt. Ondanks de armoede proberen de meeste iets te geven voor de kerk.

De viering geeft ook steeds info over activiteiten of gebeurtenissen. Nu was er iemand van het ministerie van volksgezondheid uitgenodigd. Die dame gaf info over de cholera epidemie. Een volledige beschrijving van de ziekte kiemen, de incubatie tijd, het verloop van de ziekte en alle preventie maatregelen en handelingen die je moet stellen indien je de ziekte hebt werd toegelicht.

Alleen is de bevolking verzwakt, leven ze in erbarmelijke omstandigheden en zijn de voorgestelde preventieve maatregelen niet haalbaar. Ik vrees een beetje dat de ziekte zal uitbreiden. De meeste mensen kunnen ook niet direct naar een dokter gaan, of er kan geen dokter ter plaatse komen..... Men probeert de stad op te ruimen maar men roert een beetje in de grote berg afval en wat er vandaag weggehaald wordt, komt er morgen weer bij. Er zijn hier geen vuilzakken, geen georganiseerde ophaalbeurten...

Vanmiddag dreigde mijn voetbalwedstrijd in duigen te vallen omdat Lundi in het ziekenhuis van Carrefour stand by moest zijn als bestuurder van de wagens. Maar de voetbalschool vond een oplossing en ik kon mee. Dit was de 1ste competitiewedstrijd in 1ste klasse van Haïti en Carrefour speelde thuis. Doordat het rode kruis hun terrein ingepalmd heeft moesten ze uitwijken naar een ander locatie. Een terrein waar gras opstond, (zelfs teveel want ze waren nog volop het gras aan het afmaaien met de grasmachine) maar in vrij slechte staat. De accommodatie deed een beetje denken aan 4de provinciale maar de gasten waren tevreden dat ze konden voetballen. Voor een paar 100 man werd het een pittige wedstrijd waar men het schoeisel niet aangepast had aan de ondergrond (losliggend gras) waardoor veel glijpartijen. Weinig doelmansen, een 10 tal gele kaarten, een rode kaart en een 1-1 uitslag zorgden voor serieuze verhitte discussies bij de supporters na de wedstrijd (weliswaar zonder pint in de handen). De spelers moesten gewoon hun kledij veranderen (douches waren er niet) naast het terrein.

's avonds om 18u was er dan terug een viering in de kerk om de dag af te sluiten

in bijlage een paar foto's van de wedstrijd, de viering en mijn ontbijt (om 11.30), een plaatselijk soepje.

25 oktober 2010

Deze morgen rekeningsaldo nog eens nagekeken en er zijn toch weer aantal personen die een beetje geld gestort hebben, waarvoor hartelijk dank.

De werken zijn nog volop bezig in de school en in de voormiddag wordt er les gegeven. Na de werken zaterdag is er niets opgeruimd en moeten de kinderen over hout en ijzer klimmen. Aangezien niemand het bevel geeft om op te ruimen ben ik zelf maar begonnen en kreeg ik dan toch wat hulp. Straks zullen ze natuurlijk weer moeten alles verleggen..

Vanmorgen kreeg ik reeds telefoon van de manager van het Rode Kruis hospitaal om toch een aantal lessen te komen geven. "t zal dus nog wat ander bij zijn om dit voor te bereiden.

Vandaag laatste materiaal gehaald , was een beetje een tegenvaller. Het grote magazijn was uitverkocht en de kleine magazijnen zijn een stuk duurder. Ik had eigenlijk weinig keuze en had geen zin om nog eens een dag te spenderen aan het materiaal. 875 usd voor 125 platen , en nog eens 100 usd voor nog een beetje hout.

Er was enorm veel verkeer en hier en daar zijn ze aan de wegen aan het werken . Hier gebruiken ze geen signalisatie. Kan je niet passeren dan moet je wachten of een andere weg zoeken. Door al de onverwachte boodschappen die Julien moest doen was er geen tijd meer om UNICEF op te zoeken

Er waren opvallend minder kuisploegen op straat, of dat iets te maken heeft met de cholera weet ik niet. Voorlopig wordt er hier enkel van gesproken maar is er zeker geen paniek in Carrefour, integendeel , ik denk dat ze denken dat het hen niet zal overkomen. Gezien de omstandigheden vrees ik het ergste...

Ik moest Esther opzoeken en voor het eerst ben ik alleen op stap geweest, de tap tap genomen, gewandeld langs de binnenstraten en ik heb me hier geen moment onveilig gevoeld. De rx thorax en het onderzoek was negatief, wat toch ook een geruststelling is. 'avonds komen me nog een paar mensen van de gemeenschap me opzoeken om een beetje te praten en zo zijn er nog 4 dagen over om eigenlijk nog veel te doen.

Bij de foto's mocht ik ook eens plaatsnemen op de schoolbanken, nog een fotootje hoe de mensen in de afvalberg leven, er is hier regelmatig geen electriciteit ,maar er wordt aan gewerkt! en als je wagen een defektje heeft dan stop je maar even aan de garage

26 oktober 2010

Een drukke dag, les voorbereiden , platen schilderen en het hoogtepunt was de invitatie van een lokale verpleegkundige st juste gilner.

Om 4u 30 opstaan en de dag kon beginnen, eerst het pc werk en om 6.15 al op school

Op de school hebben we de dakplaten geverfd en vooraan zijn ze al gefixeerd. Er was ook een kindje beginnen braken en dit had ook diarree en koorts. Ik stelde voor om het kind bij de dokter te laten gaan en geen risico te nemen in verband met de cholera hier. Er waren hier nog geen gevallen van cholera , dus geen zorgen zei men. Maar ze hebben advies toch gevolgd.

In het Rode Kruis aanvaarden ze geen cholera patiënten, deze worden allen doorgestuurd naar het MSF hospitaal iets verder. De toestand zou een beetje genormaliseerd zijn volgens de laatste berichtgeving

Bij st juste werd ik hartelijk ontvangen, aan gans de familie van zijn vriendin en hemzelf werd ik uitgebreid voorgesteld. De moeder had een uitgebreid garnituur klaargemaakt en ik kreeg ook nog eens een ganse zak fruit mee. En in juni 2011 ben ik uitgenodigd voor hun trouwfeest .. al het 2^{de}

's Avonds de viering bijgewoond en daarna op de kamer nog een beetje proberen te werken aan de vertaling van de richtlijnen maar om 22u doodmoe in slaap gevallen ..

27 oktober 2010

Terug vroeg dag, de presentatie moest nog afgewerkt worden en om 12 u kwam Lundy me halen voor de lessen. Het was precies of ik er nooit weg ben geweest. Ik mocht daar weer al het materiaal gaan zoeken, de beamer, ontsmetting en de kleine pop die ik aan het Rode Kruis gegeven heb was nog intact. Een hete zaal (tent) niet opgeruimd maar gelukkig een ventilator. Om 2u waren er 3 mensen om 2u15 ongeveer 50 en dat voor cpr training.... Maar er was aandacht en er waren vragen. Het Rode Kruis is volop bezig met materiaal te verhuizen naar andere locaties en dat is nu de hoofdzaak denk ik. Al het personeel is ongerust want straks zijn ze hun werk kwijt. Maar de namiddag was een succes. En morgen nog eens. Men heeft me al voorgesteld om hier ook iets te openen, een ziekenhuis of een school.... Je hebt hier blijkbaar niet veel vergunningen nodig

Deze morgen ben ik de school van Mr Millehomme gaan bezoeken. Hij is ook mee beheerder van educatief Marie Curie maar heeft hier nog een schooltje die hij runt samen met een dokter. De kinderen die daar de lessen volgen zijn kinderen die meestal geen ouders hebben en kansarm zijn. Voor hen wordt alles gedaan, schoolmateriaal, voeding, schooluniform is allemaal ten laste van de school en er kan geen inschrijvingsgeld betaald worden. De leerkrachten zijn dan ook beperkt, een 4-tal voor 8 leerjaren. Ze leven een beetje van sponsoring en zijn toch een betonnen structuur aan het opbouwen. De bedoeling op termijn zal een samenwerking met de andere school zijn. De kwaliteit van opleiding is vrij hoog in het schooltje Marie Curie in vergelijking met dit schooltje.

Er wordt enkel in de namiddag gewerkt aan de school maar dit is beperkt tot het voorbereiden van de structuur van de kindergarden waarvoor betonnen palen voor nodig zijn. Daar kan ik zelf niet veel bij doen.

's Avonds had ik nog een interview met pastoor Ernst die ik opgenomen heb op de pc en hoop te kunnen tonen bij een gelegenheid in België. Het was een goed gesprek waarbij de Pastor vooral zijn dank uitspreekt voor wat jullie allemaal doen om hem (de school) te helpen.

Ik kreeg ook minder goed nieuws van Mevr. John, Rita, die toch een fractuur van het hielbeen blijkt te hebben. Daarmee weten we ook waarom ze er niet kon op steunen. Nog een paar weken inactiviteit maar ze wordt goed verzorgd door Mr John, die zich al een beetje gespecialiseerd heeft in het huishouden. nog 2 keer slapen en ik kom terug. Het aftellen is al een beetje begonnen

28 oktober 2010

Vandaag moest ik veel info verzamelen over de school en nog een bezoek brengen aan een ziek persoon. 's Middags terug naar het Rode Kruis om er de laatste les te geven aan de psycho-sociale dienst. Er waren terug 35 personen, niet simpel om met 1 popje zoveel mogelijk te laten oefenen.

In het Rode Kruis was er praktisch geen technische staf. Ze waren allen voor een paar dagen naar het afgebakend gebied van de cholera om er een sanitaire structuur op te zetten en een watervoorzieningsstation. De cholera die al meer dan 400 doden telt en meer dan 4000 hospitalisaties veroorzaakt blijft voorlopig buiten Port-au-Prince. Het is MSF die voorziet in een hospitalisatie structuur ter plaatse. De grenzen met de Dominicaanse Republiek zijn gesloten wat dan weer nadelig is voor de levering van materiaal en voedsel. Men heeft hier altijd met iets problemen maar hun geloof dat het beter wordt en nog altijd slechter kan blijft hier aanwezig. Ik denk dat dat bij ons niet zou kunnen.

's Avonds was er terug een viering en iedereen was opnieuw razend enthousiast. De mensen hebben hier een uur aan een stuk gezongen en gedanst, en nog een uur geluisterd naar de preek van pastor Ernst. Dit zijn zeer belangrijke momenten voor deze mensen en dit helpt hun enorm om hun eigen ellende te relativeren.

Pastor Ernst zelf is vader van 8 kinderen en er verblijven nog eens 7 andere kinderen bij hem die geen opvang meer hebben. Hij heeft een huis die een beetje beschadigd is maar bewoonbaar. Het huis is gebouwd 11 jaar geleden en bekostigd door een Zwitserse organisatie. Voor de opvoeding van zijn gezin hangt hij ook af van steun. Voor de aardbeving waren er veel welstellende mensen die steun gaven maar die zijn nu ook veel beperkter. Als ik hier aan de mensen vraag wie Pastor Ernst is, krijg ik overal het antwoord dat hij een goed man is die iedereen zal helpen en ondersteunen. Als hij geld krijgt wordt dit altijd gedeeld met velen, en er zijn dagen dat er ook geen eten is voor hem. De pick-up waarmee we ons materiaal halen is geschonken door een Zwitserse gemeenschap maar was al 17 jaar oud. Iedereen gebruikt deze wagen maar hij moet zorgen dat hij kan rijden. Het zelfde geldt met de andere wagen, een kleine jeep. Deze staat al 3 weken met een defect maar kan voorlopig niet hersteld worden. Ik dacht dat zijn levensstandaard groter was maar ik moet mijn mening herzien. Hij staat volledig ter beschikking van deze gemeenschap.

Er zijn ook nog een 4-tal personen geweest om iets te vragen. Er wordt hier geen cash geld gevraagd maar steun om werk te zoeken, om te studeren. De mensen willen werken, studeren maar ...

Op de school wordt gewerkt aan de betonnen structuur maar hierbij kan ik niet veel helpen, het is boss amis met 2 gasten die de bekisting plaatst. De afwerking van de kindergarden zal ik niet meer zien, vrees ik. Maar alle materiaal is beschikbaar en de platen zijn geleverd.

Om 22u was ik terug doodmoe en kon ik voor de voorlaatste keer hier gaan slapen na alweer een drukke dag